

stå till förfogande. Premierna kunde inom långfilmsgruppen förslagsvis variera inom en skala från 100 000 kronor till 25 000 kronor. Ett stöd i denna form skulle för vederbörande producent antingen innebära en kompensation för lidna förluster eller en uppmuntran att även i fortsättningen bemöda sig om produktionen av värdefull film. Vidare borde penningpremier å förslagsvis vardera 10 000 kronor utgå till den manuskriptförfattare respektive den regissör, fotograf och skådespelare som på sitt område gjort den förtjänstfullaste insatsen inom produktionen under det gångna filmåret. — Det sagda utesluter givetvis inte, att även andra lösningar av frågan böra övervägas vid utredningen.

Frågan om behovet av ett stöd till den konstnärliga kort- och dokumentärfilmens företrädare har uppmärksamrats av 1951 års riksdag, som i anslutning till beslutet om restitutionsstöd åt svensk långfilm begärde en utredning i ämnet på grundval av väckta motioner. I denna del inskränka vi oss till att framhålla önskvärdheten av att sagda utredning utan ytterligare dröjsmål igångsättes. Samordningssynpunkter kunna onekligen omgöras för att även den i det föregående förordade utredningen om stöd åt den konstnärliga spelfilmen anförtros samma sakkunniga som må komma att tillkallas för prövning av kortfilmens stödproblem.

Under hänvisning till det anförda få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning rörande statligt stöd åt konstnärligt inriktad svensk spelfilmsproduktion.

Stockholm den 26 januari 1952.

Torsten Bengtson
i Danderyd.

Martin Söderquist.

Nr 342.

Av herr **Lindblom m. fl.**, om utredning rörande upprustning av forskning, undervisning och vård på de s. k. folksjukdomarnas och ålderssjukdomarnas områden.

(Lika lydande med motion i Andra kammaren, nr 476.)

Stockholm den 26 januari 1952.

E. A. Lindblom.

Sven Em. Ohlon.

Elon Andersson.

John Bergvall.

Åke Holmbäck.
